DE AVONTUREN VAN JOE JENKINS

(4) II. HET VALSCHE SIERAAD. (Vervolg)

De detective liet een snellen blik door de leeszaal gaan. „We zijn alleen," zei hij. „Vertel u nu alles, wat u op het hart hebt. En denk u eraan: de dingen zijn niet zoo erg, als ze op het eerste gezicht eruit zien."

„Het is," begon de houtsnijder na een lange pauze, „het is iets onverklaarbaars, wat ik u te zeggen heb. Iets, wat er niet bij me in kan.

Ik vertelde u reeds, Mr. Jenkins, dat ik, om den wensch van mijn vrouw, met haar den bioscoop te bezoeken, te vervullen, gedwongen was een haastwerk te onderbreken: zes koffers, namelijk voor den juwelier Stevenbrink. Had ik gisteren misschien tot twee uur 's nachts ononderbroken eraan kunnen voortwerken, dan was ik er wel mee klaar gekomen, zooals het met mijn klant was afgesproken. Maar de eigenzinnige inval van mijn vrouw is daartusschen gekomen, en ik kon de koffers niet zooals afgesproken was van morgen om 8 uur afleveren.

Vanmorgen vroeg om half tien wordt er gebeld. Ik doe open; voor mij staat mijnheer Stevenbrink, de eigenaar van de groote juwelierszaak, in eigen persoon; op tamelijk barschen toon zegt hij mij de waarheid. Ik, een weinig verlegen, leid mijn lastgever beleefd in de woonkamer en verzeker hem dat vanavond om voor zevenen alle zes koffers geleverd zouden zijn. Om hem te laten zien, dat het werk tot op een kleinigheid gereed is, haal ik de vijf koffers die klaar zijn erbij. Ik open er een van en maak mijnheer Stevenbrink erop opmerkzaam, hoe heerlijk op dit donkere mat-glimmende hout een schitterend sieraad zou uitkomen. Daarbij krijg ik den inval, het valsche collier van mijn vrouw, hetzelfde, dat u gisteren avond om haar hals gezien hebt,

21e ZOMERCONFERENTIE N. C. S. V.
Groep van buitenlandsche afgevaardigden: Eenige in Groningen geïnterneerde Engelsche theol. stud., Herr Miklós en Fräulein Pok uit Hongarije, Fritz Holengren uit Zweden.

— uit haar toilettafeltje erbij te halen en het tot staving van mijn woorden in den koffer te leggen....

Mijnheer Stevenbrink treedt geïnteresseerd nader en werpt een blik op den halsketting. 't Volgende oogenblik vraagt hij verbaasd:

„Mijnheer Michaelis.... hoe komt u aan dit kostbaar sieraad?"

Ik antwoord glimlachend: „Het doet mij genoegen, dat het u bevalt, mijnheer Stevenbrink.... maar ongelukkig is het valsch.... mijn vrouw heeft het voor twaalf mark van een marskramer gekocht."

Mijn klant ziet mij met een verbaasden blik aan.

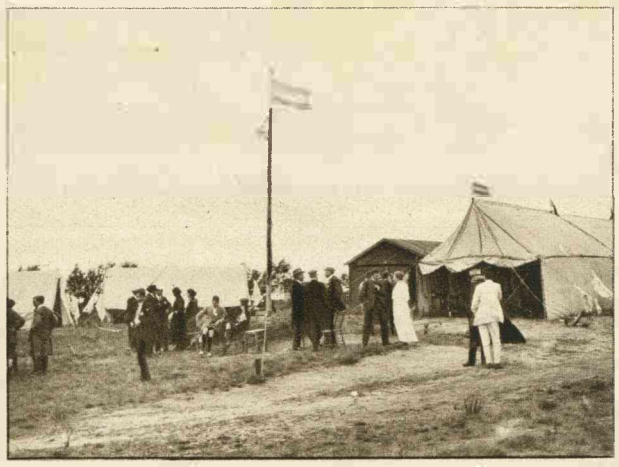
„Veroorlooft u mij", zegt hij en neemt het sieraad in de hand. Hij haalt een vergrootglas uit den zak en laat het sieraad langzaam door zijn vingers glijden. Nadat hij bijna iederen steen opmerkzaam heeft bekeken, keert hij zich tot mij en zegt:

„Dit sieraad is echt, mijnheer Michaelis. Ja.... en niet alleen echt.... deze steenen zijn van een heel buitengewone zeldzame reinheid.... Wat, zegt u, heeft u er voor betaald?"

„Twaalf mark", stamel ik.

„Voor dit sieraad', zegt hij en kijkt me strak in 't gezicht, ... voor dit sieraad betaal ik u op staanden voet honderdzestigduizend mark op de tafel uit."

Ik treed wankelend een pas achteruit en staar mijn bezoeker aan, die mij onafgebroken aanziet. En toen zie ik, hoe in zijn oogen de argwaan opglimt. Ik voel, hoe het bloed mij uit het hart wijkt; een siddering gaat door mijn lichaam, ik omklem krampachtig de leuning van mijn stoel.... Wat beteekent dat alles, Mr. Jenkins? Duizend gedachten schieten door mijn denken. Hoe komt de marskramer aan een sieraad, dat een vermogen waard is? En.... waarom verkoopt hij het ons voor een paar mark? Wist hij van de echtheid van het sieraad? Zei de juwelier de waarheid? Vergiste hij zich?

21e ZOMERCONFERENTIE N. C. S. V.
Wij brengen op deze pagina een drietal foto's van de 21e Zomerconferentie der Ned. Christen Studenten Vereeniging gehouden te Nunspeet. — Hierboven: Het brandpunt van het kamp. Rechts naast den vlaggestok staat de oud-gouv.-gen. A. W. F. Idenburg in gesprek met de professoren Slotemaker de Bruine en De Zwaan.

Toevallig kijk ik in den spiegel. Ik vang een blik van den juwelier op, die wantrouwend van het sieraad naar mij, van mij naar het sieraad heen en weer gaat. En plotseling voel ik het: je moet een of ander ter verklaring zeggen.... hij mag niet weggaan met zulk een gruwelijke verdenking in het hart.... één woord van hem, en het ongeluk komt misschien binnen.... en terwijl ik mij herstel zeg ik met een zwakke poging om een schertsenden toon aan te slaan: „Ik wilde u maar een beetje op de proef stellen, mijnheer Stevenbrink.... natuurlijk is het sieraad echt.. het is van Goudstikker in Parijs.... ik moet er een étui voor maken voor een Nederlandschen grossier."

Mijnheer Stevenbrink knikt glimlachend. Terwijl hij me nog een bijzonder twijfelenden blik toewerpt, gaat hij eindelijk weg. Mijn eerste gang was naar de telefoon, Mr. Jenkins. Hoe dank ik God, dat u er is om mij te raden en — misschien — te helpen!"

De detective trad aan 't raam en keek een oogenblik in gedachten naar de Linden. Het gewoel der menschen had op dezen tijd zijn hoogtepunt bereikt: op den hoek der Friedrichstrasse werd de stroom der auto's en équipages onwillig tegen gehouden, om den stroom voorbij te laten, die zich bruisend in de richting van het Station bewoog.

„U vertelde mij," Joe Jenkins keerde zich om, „van een boek. Van een boek, dat zich midden in den nacht vanzelf opende. Heeft u het bij u?"

De houtsnijder knikte en legde een ingenaaide aflevering op tafel.

„En het sieraad? Ik veronderstel dat u dit ook heeft meegebracht?"

„Ja, Mr. Jenkins..." Uit een aktentasch nam de bezoeker een zwart étui en plaatste het op tafel.

„Welke pagina's van het boek lagen bovenop?"

„Pagina 30 en 31." Michaelis deed het boek open, bladerde er even in en reikte het den detective over. Deze nam den kalender belangstellend in de hand en liet een opmerkzamen blik over de bladzijden gaan.

„Goed," hij legde het boek in de schuiflade van zijn schrijftafel, „ik zal me daar een paar dagen mee bezighouden.... Nu over uw sieraad.... U is overtuigd, dat uw juwelier.... evenwel", onderbrak hij zich. „Komt u. We zullen de meening van uw klant in ieder geval door een tweeden juwelier laten bevestigen."

Beiden gingen de trap af en traden een paar seconden later op de zon-beschenen, menschenvolle straat.

De eigenaar van de groote juwelierszaak kwam de beide heeren met een diepe buiging tegemoet: „We willen niets koopen," zei Mr. Jenkins glimlachend. „We hebben alleen de bedoeling, u om een zaakkundig rapport te verzoeken." Daarmee klapte hij het zwarte étui open en overhandigde het den juwelier. „Wilt u zoo goed zijn dit collier op zijn waarde te schatten."

De gevraagde schakelde de nernstlamp in, welker stralen zich verblindend over de fonkelende steenen uitgoten.... „Een zeldzaam stuk," zei hij, bijna in zichzelf. En terwijl hij, de loupe voor het oog, naar het sieraad keek, nam zijn gelaat langzamerhand een bijna aandachtige uitdrukking aan. „Dit collier," zei hij eindelijk, bijna verrukt.... „is een werk, zoo wonderlijk, als ik tot heden nauwelijks gezien heb.

„Wanneer u mij naar de waarde vraagt: nu.... ik zelf zou op staanden voet voor dit sieraad tweehonderdduizend mark betalen.... en daarop nog goed verdienen...."

Joe Jenkins wierp een snellen blik op zijn begeleider, die bleek en met starende oogen de bewegingen van den juwelier volgde. „Ik dank u. Dat is voor ons voldoende. Uw rekening, als 't u blieft."

„En nu, mijnheer Michaelis," verbrak Joe Jenkins het zwijgen, nadat beiden langzaam de Budapesterstrasse afgeloopen waren, „doet u, wat ik u zei: ga direct naar huis.... houdt uw vrouw voortdurend in de gaten.. het sieraad heb ik voor vierentwintig uur noodig; u moet het mij direct laten."

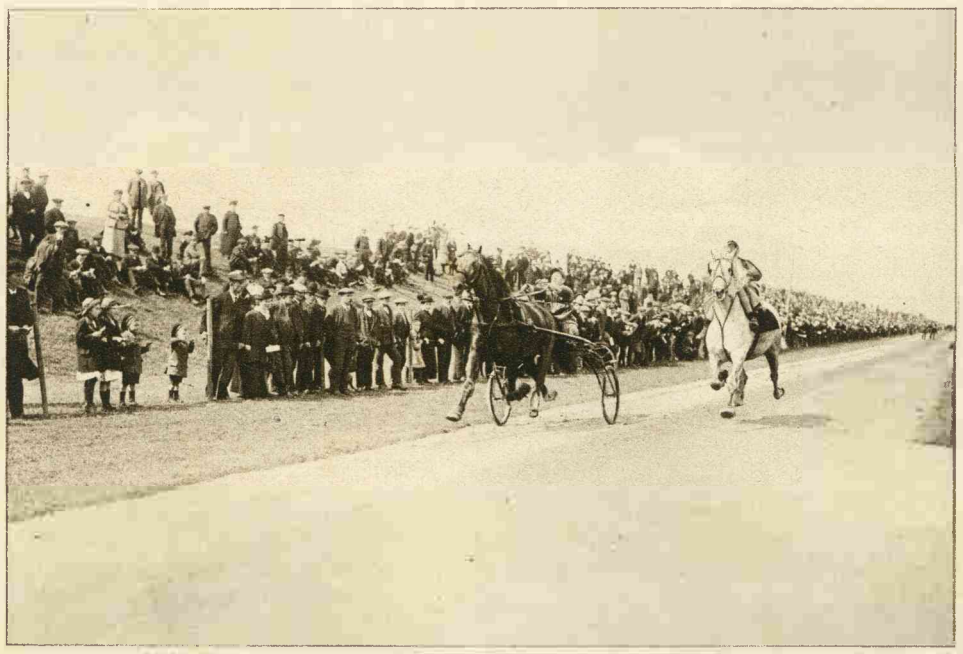
21e ZOMERCONFERENTIE N. C. S. V.
Groep gasten, sprekers en oud-leden. (Staande 4e van rechts de oud-gouv.-gen. Idenburg.)

„Heel gaarne Mr. Jenkins," antwoordde de houtsnijder. „Want u kunt mij gelooven: dit noodlottige collier brandt mij in de handen!"

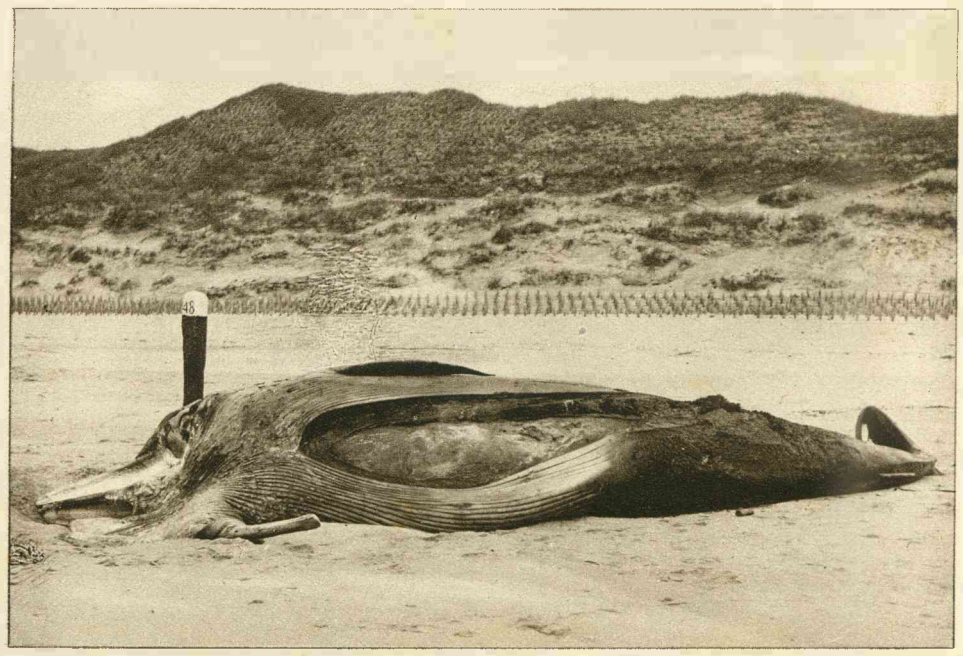
De beide mannen drukten elkaar de hand. „Verwacht mijn bezoek," zei Jenkins. „Ik kom: wanneer ik noodig ben, zal ik present zijn!"

Michaelis ging snel over het Potsdamerplein naar de andere straat, waar ergens de tram naar Perlitz afreed, en terwijl de detective hem zwijgend nazag, scheen het hem, alsof de gang van den zich verwijderende met iederen pas zwaarder en langzamer werd.... zooals van een ouden man, die stom en treurig een zwaren last door het leven heeft te dragen....

Jenkins keerde zich om en ging met haastige schreden de Leipzigerstrasse af. (Wordt vervolgd.)

HARDDRAVERIJEN TE HARLINGEN.
Ter gelegenheid van de te Harlingen gehouden Landbouwtentoonstelling heeft men aldaar op 13 Juli aan den Zeedijk harddraverijen gehouden, die veel publiek trokken. *(foto v. d. Werf).*

EEN AANGESPOELDE WALVISCH.
Te Wijk-aan-Zee is een walvisch aangespoeld, die natuurlijk veel bekijks had. De kop van het dier was, vermoedelijk door een mijn, stuk geslagen. *(foto I. v. d. Reis.)*